

SORIN CERIN

Inimă de piatră amară

SORIN CERIN

Inimă de piatră amară

POEME

Editura & Tipografie

S.R.L.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Inima de piatră amară / Sorin Cerin. - Bucureşti : PACO, 2012
ISBN 978-606-665-019-9
821.135.1-1

CUPRINS

1. Te-am regăsit

Te-am regăsit în parcul,
amintirilor noastre,
unde ai devenit rărdăcinile,
copacilor de dor,
ce-şi plâng în fiecare toamnă frunzişul viselor,
primite de la primăvara ochilor tăi,
ce pare pierdută în inima mea pentru totdeauna.

M-am aşezat pe buturuga Destinului tăiat din noi,
unde ne muream moartea iubindu-ne,
lac de cristal al sudorii unor clipe,
ce ne înțelegeau sărutul,
patimilor de dor al paşilor noştri,
roşi de de prea multă dragoste,
în frunze veştejite,
de amurg sentimental.

2. Frigul patimilor

Şi-am luptat cu sabia iubirii,
ce-mi acoperea tăişurile,
cu săruturile,
paşilor tăi plecați ,
prea departe de mine,
într-o zi a uitării de moarte,
eternitate regăsită până la urmă,
la sânul verii,
ce-şi va nemuri iarna zâmbetului tău,
de fulg de clipă,
risipit în zăpada amintirilor noastre,
pe care frigul patimilor iubirilor din noi,
nu o va putea topi niciodată.

3. Ce-ar fi moartea?

M-am întrebat dacă moartea,
ar putea fi o zi,
în care pleoapele ochilor iubirii noastre,
să fie încercănate de dorul
speranței tale,
prea uitat,
de visele granitului din asfaltul tăcerii,
prin care ne-am umblat paşii sentimentelor
pentru totdeauna îngropate
de uitarea din stânca clipei,
la ceas de sărut,
al totului din sufletele noastre?

Aş mai muri dacă pot visa la tine,
dor de legământ,
al anotimpurilor,
din cerul meu cu țărâna,
sângelui care-mi mai curge,
prin clipele vieții noastre?

4. Erai

Erai atât de stea,
încât mi-ai orbit timpul ce-şi uitase,
până şi clipele acasă.

Erai atât de iubire,
că până şi dorul ,
şi-a spânzurat propriul Destin,
la poarta viselor noastre.

Erai flacără de inimă,
iar eu zeul focului aprins,
din cuvintele tale ce-şi doreau,
marea iubire a vieții.

Erai valul ce-mi frângea stânca,
sufletului Luminii Divine din mine,
ce acum a secat pentru totdeauna,
în deşertul unui sânge fără apa vieții.

Erai raza de soare a viselor,
ce-şi primenea cerul dorințelor acestei lumi,
cu libertatea de a fi doar noi doi,
spadă, sânge. cuvinte şi adevăr.

5. Vinul sufletului

Mi-am regăsit vinul sfârşitului de clipă,
al sufletului meu,
prea beat de Iluzia Vieții,
unei lumi pentru care moartea a devenit mântuire,
iar viața desfrâul Cerului cu Pământul.

Care fericire şi-ar găsi mormântul,
în patima Lui Dumnezeu,
de a avea un Păcat Originar?

Şi-atunci mi-am sorbit viața din tine,
înger al durerilor cuvântului din care ne-am întrupat:
Iubire!

6. Ceva despre moarte.......

Eşti necuvânt din ploaia naşterii mele,
ce nu ştia vreodată că va veni,
aici şi acum cu mine.....

Ce legământ sfânt al stâncii inimii Lui Dumnezeu,
a reuşit să-mi înțeleagă naşterea,
spre a fi aruncată în ziua norilor apei vieții
mele......morții?

7. La capătul furtunilor

Să cred că doar visul ,
şi-a născut dorul speranței,
sau amurgul sângelui nostru,
şi şi-ar fi rupt coasta munților din noi înşine,
cei muriți unul fără altul de prea mult adevăr,
scurs pe tâmplele unei iubiri,
ce nu mai avea nevoie de dorință,
fiindcă Îl înțelese pe Dumnezeu...
Adevăr şi Împlinire.

Nu pot să-ți simt,
valul ce-mi loveşte tâmplele clipei eterintății mele,
fără să-mi atingi răsăritul cu dorul tău,
de corabie reântoarsă de la capătul furtunilor,
acestei lumi.

8. Pentru noi

Întregul spectru al Luminii Divine al sufletului meu,
te-a regăsit la fel de frumoasă precum,
 şi-a înțeles Dumnzeu lumea.

Te-am luat printre orizonturile fumurilor de clipe,
arse pe rugurile Destinului,
ce încă ne mai ardeau viitorul cu miresmele lor de
început de lume,
la rădăcina Clipei unde ne-a unit măreția Timpului:
speranța,
de a rămâne pentru eternitate: Noi!

9. Unghia tăcerii

Lasă-mi unghia tăcerii,
netăiată încă de dorul tău,
pe marginea sufletului meu,
prea plin de tine.

Candelă de sentimente,
ce-mi arzi eternitatea din mine,
cu sângele prea aprins,
al privirii tale.

Vei fi zăpada fierbinte a învierii,
ierbii care şi-a uitat primăvara verdelui,
pentru țărâna din care şi-a renăscut sămânța amintirii,
pentru totdeauna,
a toamnei care i-a ofilit iubirea.

Aripi de cer,
se lovesc peste pustietatea dorului,
lumini de altar zac strivite,
la picioarele Lui Dumnezeu,
fără să-şi înțeleagă menirea,
de a deveni stele.

10. Cer fără aripi

Mai există asfaltul netopit de paşii tăi,
în inima acestui apus,
al sângelui scurs din clipa vieții mele,
vulcan nestins de frunza ruginită,
ascunsă pe țărâna aripilor zborului nostru?

Țărm fără ocean,
Cer fără aripi,
Timp spart în cioburile destinului,
Iubire arsă pe rugul uitării.

Drumuri fără destinația nici uni Destin,
roți umilite de orizonturile ce nu se mai arată niciodată,
țărână secată de apa învierii pentru totdeauna.........

11. Surâs

Mi-am spălat
țărâna trupului iubirii tale,
cu apa vieții,
 din lacrima ploii iubirii noastre,
lac însetat,
 de clipa eternității pierdută pe oceanul,
paşilor amintirii noastre,
uragan de simțăminte,
 şters de ochii inimii cerului,
pe o simplă coală de hârtie,
 a Destinului,
ars din noi.

Doar simfonia
 umbrelor toamnei,
ne mai amăgea cu arcuşul fermecat
 al vieții din noi,
că înainte de moarte mai exista viața,
unui surâs...

12. Rouă secată

Te iubesc în gara fără de trenuri,
spații fără de cer,
timpuri lipsite de clipe,
unde oase de iubiri descompuse,
libertatea amară a unui sărut,
al istoriei clipei eternității noastre,
cioburi de lacrimi,
promisiuni de neant,
vise țesute cu iarba uitării,
rouă secată de moartea din noi.......

Şanțuri de amintiri,
dau afară ploile văzduhului,
din cerul plumbuit de greu,
al venelor care ne uneau cândva,
sângele marii noastre iubiri.

13. Cioburi de lume

Erai,
atât de secetă
în urmele paşilor tăi,
încât întregul cer
începuse să-şi plângă,
până şi ploile,
lacrimilor de dor
ale țărânii
din care sufletele noastre,
făurise oale de eternitate,
unde fiecare ciob al despărțirii,
ar fi fost o stea a unui cuvânt,
prin care Dumnezeul adevărului,
a clădit lumea.

Un Univers al meu.....
pierdut el însuşi prin cioburile acestei lumi,
prea murdare de noroiul trupurilor,
atâtor iubiri.

14. Cretă fără tablă

Sunt creta fără tabla de şah a vinului tău,
ce nu-ți va mai scrie niciodată,
pe pereții sufletului,
ora exactă a iubirii.

Amurg uitat de diminețile fierbinți,
din ceața sângelui rece şi umilă,
la capăt de frumusețe al unei nopți,
de foc stins în noi înşine.

Ninsoare de clipe moarte,
topită pe asfaltul plumbului,
privirilor pierdute din Dumnezeu,
legendare crăiese
 ale iluziilor acestei lumi.......

15. Adevăr de necuvinte

Izvor de necuvinte,
aştept nenăscuţi să-mi soarbă apa fiartă şi amară a vieţii...

Viitor de suferinţe cred că aş fi mai fericit,
până şi în jungla trecutului......

Idol de lemn aştept mântuirea putrezimii,
decât odele acestei lumi.

Biserică de piatră mă vreau ştearsă de beţia sculptorilor sorţii,
pentru a nu mai fi scuipată numai de păcate.

Adevăr,
rog a nu se mai aşeza toate coatele zădărniciei iluziilor vieţilor pe mine.

16. Autumnală

Vis ofilit de ploile cu vetre de nisip,
scăldate cu deşertul,
norilor din mine,
întunericul umbrelor naşterii de sori,
ai iubirii sufletului meu,
zâne de întâmplări rănite
care şi-au pierdut demult virginitatea veşniciei,
pe căile fără de întoarcere,
a albiei secate,
din răul ce-şi spumega undeva cândva,
amintirea ta.

Copite de cer strivesc aripile țărânii din mine,
devenit noroi sentimental,
într-un amurg galben de toamnă bolnavă,
zboruri de cârduri răpitoare de destin,
î-mi acoperă privirea,
pierdută într-o nouă şi friguroasă,
descompunere autumnală.

17. Destin de naufragiu

Flacără de orizont violet,
străpuns cu ace de dor,
foc nestins al cerului din mine,
pumnal de eternitate,
mă mânjesc cu sângele unei mari iubiri.

Tulpini ce nu şi-au cunoscut
 rădăcinile cuvintelor vreodată,
stau înşirate la moara vieții fără a realiza,
făina multor gânduri ce a vrut dintotdeauna,
să le doboare,
devenind pâine neagră a unei noi zile.

Acest lemn sunt şi eu,
nefiind conştient că într-o zi din mine,
va pluti o flotă de gânduri,
care sper să nu aibă Destinul naufragiului,
niciodată.

Sunt o pădure de lacrimi,
un cer ale cărui stele au murit demult,
încât până şi Universul propriilor mele vise,
se mai întreba mai demult decât Vremea,
dacă mai exist..........

18. Pentru totdeauna, tu

Să cred în vinul toamnei,
stors din umbrele paşilor uitaţi,
pe caldarâmul unei ore de întâlnire uitate,
pentru totdeauna,
în calendarul cu file roase al uitării din noi,
pentru totdeauna.

Sfeştnic de cristal,
tras de carul greu al luminii din noi,
te-ai împotmolit pentru totdeauna,
în clipele ce nu vor deveni niciodată,
eternitate.

Cai fără destin,
alergaţi în naufragiul privirilor dintre,
stâncile unor necuvinte,
ce nu-şi mai vor înţelege niciodată,
valurile iubirii prin care Dumnezeu ,
Le-a zămislit !

19. Rugină şi iubire

Şanțuri de sudoare,
ruginesc lanțurile dorului meu,
în lumea unde soarta,
 se aprinde de steaua cerului,
inimii tale.

Râuri de lavă,
ard sângele din noi,
incendiindu-ne întregul Destin,
cu speranță.

Urme de paşi,
ne calcă ridurile vieții în picioare,
neştiind că suntem,
Clipa eternă a unei iubiri.

20. Pornografie

Într-o fericire nu încap,
niciodată două inimi,
fiindcă ambele îşi aleg calea naufragiului,
propriului Destin!

Doar într-o viață a iluziei,
poate exista fericire,
dacă nu te vei întreba niciodată,
de ce există dor şi moarte, iubire şi adevăr,
la poalele unei lumi a pornografiei sentimebntale?

21. Spre Moarte

Au îngheţat streaşinile amintirii,
şi-au pierdut inima la masa norocului ars,
de un Destin ce nu vroia să-şi înţeleagă menirea,
pentru care Dumnezeu a greşit,
dând cu zarul acolo unde nu trebuia:
Lumea noastră.

Lacrimile tuturor ploilor acestei vieţi,
nu vor reuşi niciodată să topească,
sângele zilei în care ne-am cunoscut,
Moartea.

Nici o aripă de naştere,
un idol al cuvântului,
o strofă de iubire,
un coşar al dorului,
nu vor mai traversa strada sărutului,
acestei vieţi.........

22. Cine suntem?

Sunt lira dezacordată,
a sufletului tău,
corzi ruginite de sentimente,
se sparg în cioburile cuvintelor,
ce ne-au fost cândva,
inimi de cer.

Nori de legăminte,
şi-au uitat ploile pentru totdeauna,
în deşerturile ochilor noştri,
pierduți în apocalipsa dorului,
ce-i hrăneau cu eternitatea,
Luminii Divine din noi.

Căi bătătorite de sentimentele sângelui,
ce clocotea în plin îngheț ,
al unui sărut răsfirat ,
pe inima de foc a buzelor Timpului,
care nu ne vroiau pentru nimic în lume,
Uitarea...............

23. Foc de stele

Să-mi fi tu misterul lacrimii,
stoarse din roua sufletului meu,
zămislit la ceas de cununie a Soarelui,
cu noaptea neputinței de a ne naşte,
eterni.....

Repulsii de priviri,
război sentimental al cerului,
foc de stele,
toate cu bune şi rele,
şi-au uitat pentru totdeauna moartea,
din clipele veşniciei pământului din noi...

Cutie poştală incendiată,
flăcări de iubiri sfărmate,
la tălpile care nu-şi mai au căi,
fiindcă copitele cailor liberi sunt ucise,
de şeile privirilor prea grele,
pentru muntele acestei vieți.....

24. Da şi Nu...........

Da,
te vreau,
sânge din clipa inimii mele,
ce şi-a uitat eternitatea,
rupându-ți destinul debusolat,
de tine însuți.

Nu,
pot să-mi înțeleg,
propria moarte din noi,
înghețându-ne clipele,
la margine de sărut,
al țărmului dintre,
oceanul din mine,
şi stâncile cuvintelor tale......

25. Patimi şi rouă

Sunt scoica viselor tale,
în care nici un timp,
nu-şi mai susură eternitatea.
murind călcat de paşii reci,
ai țărmului ucis de propriile valuri,
fire de praf vlăguit,
ale vieții unei îmbrățişări,
arse de focul unei atingeri....

Împrumută-mi o jumătate din mărul lui Adam,
al Destinului tău,
spre a vedea dacă mai poți înghiți,
întreaga iubire,
pe care ți-o port,
floare de patimi şi rouă,
lacrimi scurse pe leagământul morții mele cu viața.

26. Invitație

Te-aş invita la dansul lunii pline din mine,
unde cerul ne lumina,
țărâna din noi,
mai mult decât sufletele patimilor noastre,
pierdute în noaptea de cristal spart,
în cioburile destinului,
unei lumi,
care ne acceptă doar promisiunile de a redeveni,
cartoane arse în tăcerea,
copacilor clipelor ce mor din noi,
umili şi plouați,
stinşi de clipele uitării,
pentru care nu vor mai exista niciodată,
cuvintele noastre.

27. Statuie moartă

Să fi tu zâmbetul ascuns
al statuii ce-a murit din mine,
spartă la colț de stradă al întâlnirii noastre,
strigăte de dor,
muzee de lacrimi,
voci şi artefacte de amor,
stânci ce pot fi vizitate doar cu banii,
sângelui ce nu mai vrea să curgă liber,
fără lacrima ta.

Marmură rece de Destin,
îți înțeleg privirea morții din noi,
cutremure de vise,
ne-au crăpat până şi iubirea,
în despărțiri multe şi reci,
pe caldarâmul nisipului cu clepsidră spartă,
din paşii noştrii care şi-au uitat,
moartea pentru totdeauna,
murind-o astfel..........

28. Inimă pe credit

Inimă pe credit,
stâlpi de societate,
moarte datoare vieții,
lipsă de pietate.

Armonii din mine,
neştiuții sfinți,
carte de bucate,
pentru părinții cuminți.

Liră de strigăt prin carte,
coarde de viață rupte,
concert de vagabond searbăd,
într-o zi de moarte.

Inimă pe credit,
lipsă de mântuire,
unde doar viitorul vrea să se înfire,
înşirându-şi moartea,
cu vrute şi nevrute,
fără a şti clipa,
zilelor tumulte.

29. Promisiune

Spune-mi de ce frunzele plâng toamna,
rugininindu-ți privirea,
de metal aprins în focul eternității,
adus din Soarele întâlnirii noastre?

Întregul Univers din mine,
a uitat,
că are mai mulți sori decât
fire nisip,
pe plajele,
dintre ochii tăi şi promisiunile mele?

30. Lacrimi de cai

Ce-aş putea înțelege din natura
ce şi-a uitat frunzele sensibilității sufletului tău,
şi-mi dă cu dărnicie moartea acestei toamne,
reculese din sângele nostru,
pătat cu Destin?

Lacrimi de cai ai speranțelor a căror urme,
şi-au pierdut drumul vieții pentru totdeauna,
ne iscă naufragiul iubirii noastre,
care nu mai are unde fugi vreodată.

31. Actor uitat de viață

Privindu-ți zâmbetul ce curge,
în sângele meu de actor uitat de viață,
la teatrul unei clipe,
înțeleg iubirea ca fiind,
scara dinaintea scenei,
prin care ne-am luat ,
Moartea în palmele Destinului.

Nu înțeleg de ce uitarea,
şi-a tras dintotdeauna
 cortina înaintea vieții,
pe scena viitorului nostru.

Şi am spart scândura sicriului
 scenei acestei vieți,
cu Clipa eternității iubirii noastre,
mântuindu-ne pentru totdeauna.,
cu noi înşine.......

32. Ruguri de apus

Orgi de cristal,
spart
cad în cioburi la picioarele
cerului din mine,
țărmuri de aripi frânte plutesc neputincioase,
pe naufragiul privirilor tale,
scoici părăsite de şuierul vântului,
pentru totdeauna,
stau uitate de Timpul certat pe vecie cu eternitatea.

Ruguri de apus,
stinse,
se împotrivesc clepsidrelor golite de nisipul,
urmelor paşilor noştri,
spulberate de valurile unei amintiri confuze,
din pânză ruptă de dorul măslinilor,
cărora li s-au luat pacea,
călcată în copitele cailor liberi,
de orice viață sau moarte a regăsirii din noi..

33. Libertate

Colivii de mătase,
stau înşirate
în clipele vieții noastre,
pentru a-I mulțumi Lui Dumnezeu,
care nu ne poate înțelege,
libertatea,
cu adevărat,
despre frumusețea lumii.
.

Clei de oase,
buze lipite,
cuvinte orfane,
cam tot ce rămâne
dintr-un corp după moarte,
în cimitirul ascuns
al gândurilor,
unei Amintiri gârbovite,
de greutatea propriului Destin.

34. Iertare pentru Dumnezeu

De câtă iertare ar avea nevoie Dumnezeu,
pentru toate relele acestei lumi?
Să nu fi prevăzut în atotputernicia Sa,
că Diavolul ÎL va înşela?

Fântâni părăsite ale ochilor,
pierduți în adâncurile orbitelor,
unui Timp,
ce nu-şi poate înțelege,
cumpăna putrezită,
prea obosită de a mai trage,
apa vieții din noi.

Praf de vise dus spre nicăieri,
pentru a clădi mocirla unui viitor,
ce şi-a uitat pentru totdeauna trecutul,
risipit în inimile sângelui,
marilor tăceri ale morții din noi.

35. A exista

A exista,
înseamnă a muri câte puțin,
cu fiecare stea căzătoare de simțire,
care frângea sufletul Luminii Divine,
căzând în negura renaşterii,
fără răspuns,
al morții cerului cuvintelor
care ne-au călăuzit,
fiecărora dintre noi,
sufletul

A exista,
înainte de toate bunele şi relele lumii,
care au nins peste tine,
troienindu-te cu păcate,
nu înseamnă nicidecum,
a trăi cu adevărat,
adevărul sfinților scurs din sângele
strămoşilor tăi,
la ceas de judecată,
al Destinului.

A exista ,
înseamnă,
a muri.

36. Frunze ruginite

Stânci de cuvinte sfărâmate,
peste frunzele ruginite,
căzute ale Toamnei,
care şi-au blestemat,
până şi sângele,
nervurilor lor ce-şi jurau cândva
credință,
primăverilor din noi,
acum decăzute,
în căderea istoriei,
pe naşterea Păcatului Originar,
pentru care suferința marilor iubiri,
devine o artă a deznădejdii,
apusurilor umbrite
de crucile cimitirelor,
ale căror adrese,
se pierd pe bilețele şterse,
de hârtie plumbuită cu paşii gândurilor,
prea grei spre a mai alerga,
pe calea Speranței..

37. A fi noi

Toate pietrele,
din râul dorului tău,
se vor rătăci pe spinarea frunții întunericului,
care suspină după Lumina din noi.

Valuri de necuvinte,
îşi aşteaptă nenăscuții pentru a învăța,
de ce viața moare iar moartea devine eternă,
atât de departe de noi.

Talazuri de clipe,
se sparg strigându-şi disperarea,
unui soare al cărui unică vină,
este că încă se mai află în noi,
făurindu-ne ziua din noaptea inimiilor noastre.

38. Muguri de speranțe

Țărână din praful stelelor dimineții,
îți simt mângâierea de supernovă,
pierdută în pustietatea eternității,
universului meu,
 la ceas de apus,
al unei amintirii,
unde cerul lăcrima sub genele de vise,
o nouă zi,
al unui alt timp.

Muguri de speranțe,
ucişi de propria lor primăvară,
ce avea să se îmbrace în toamnă pentru totdeauna.

Stoluri de promisiuni,
încarcă sfințeniile bibliilor iubirii,
cu un nou neant din care să răsară,
aceeaşi deşertăciune a lumii,
care ne-a zămislit şi pe noi cândva.

39. Machiavelism

Catarge, naufragiate, sfâşiate, rupte,
de muşcătura veninoasă a Timpului,
şarpe cu colți de aur falşi,
ce-şi apără bogăția lumii,
uitând definitiv de sentimente,
îndatorând viața morții,
deşertăciunea, minciunii,
mediocritatea, normalității,
sfințenia, batjocurii,
uitând că Adevărul
ar fi trebuit îmbrățişat de iubire,
iar fericirea,
de acei   sfinți ai frumuseții,
care încă mai cred în absolut,
destin netrucat
de machiavelismul societății bolnave.

40. Cântec de liră

Liră de spini,
ce-ai cântat pe fruntea sângerândă a unui Crist,
adesea uitat de paşii care nu pot petrece moartea,
la serbările sfințeniei,
unei lumi mai bune.

Liră de dor,
corzi rupte pe smaraldul ciobit al gândurilor,
mai poți înțelege cântecul lebedei,
din inima mea?

Liră de iubire,
oricâte biblii ai venera cu cântul tău,
de ce simt notele false
ale furtunilor de clipe cu fulgere,
ce-mi luminează calea vieții,
spre moarte?

41. Oameni de lumină

De ce sfinții nu stau pe scaune,
nu aleargă după funcții,
iar norii nu se reazămă decât pe cer?

Ar putea lumina
trece prin noi
cu adevărat vreodată,
să înțelegem,
că nu mai putem fi oameni opaci?

Oameni de lumină pentru care,
nu ar mai fi necesare,
nici biserici şi nici mântuitori,
doar sentimentele la rang de artă?

Oameni cu suflete străvezii,
prin care să putem vedea frumusețea,
creației Lui Dumnezeu,
care ne-a îmbrăcat cu hainele prea greoaie,
ale mincunii, răutății şi urii,
sau poate că a făcut-o dintr-o modestie neînțeleasă de noi,
pentru a nu fi orbiți de El?

42. Întâlnire fără ceas

Zări de carton,
ard pe imensele pustiuri,
din sufletele noastre,
incendii de sânge,
inimi în flăcări,
valuri de amintiri,
surpă stâncile trecutului greu,
în oceanul morții din care s-a născut viața.

Clape prăfuite de pian fără coarde,
ne cântă revederea,
zorilor din speranțe,
cu apusul urmelor a ce a mai rămas,
din ceasul fără ore,
şi anul fără zile,
al întâlnirii noastre.

43. Iubire la Veneția

Gondola timpului meu,
şi-a uitat pentru totdeauna Veneția,
inimii tale,
iar toate palatele cuvintelor,
riscă să moară înecate,
de dorul spălat de valurile clipelor,
într-un apus rece şi nepăsător,
de uitare.

Poduri de piatră dărâmate,
trec greu peste ridurile timpului,
asediat în noi,
de coşmarul acestei existențe,
prea bătrâne spre a ne înțelege,
cu adevărat,
iubirea.

Falnice steaguri de altădată,
şterg sudoarea disperării,
rece şi surdă a Destinului,
ce dărâmă murii reci plini de igrazie,
ai sufletelor noastre,
altădată plini de strălucirea Luminii Divine,
a iubirii.

44. Castele de nisip

Mi-am pierdut eşarfa orizontului,
privirii tale,
ce-mi ținea de cald,
în iarna amintirii.

Ruguri de mătase a dorului,
înghețate de uitare,
ne ard cu frigul gândurilor lor,
paşii care ne uneau cândva,
nu numai trecuturile dar şi viitorul.

Castele de nisip ale dorințelor,
viselor, patimilor, promisiunilor,
săruturilor, îmbrățişărilor, şoaptelor,
în care locuiam,
sunt spulberate de oceanul Timpului,
de parcă nu ar fi fost clădite,
pentru a deveni eternitatea noastră,
de a rămâne împreună.

45. Copaci fără rădăcini

Ne-am născut,
copaci fără rădăcini,
crezând în eternitatea,
fiecărei frunze,
a cuvintelor,
ignorând,
anotimpurile din sufletele noastre,
ca în cele din urmă,
să realizăm,
că până şi visele mor,
îngheţate de viscolul
deşertăciunii acestei lumi,
la margine de Trecut.

Şi ce mai rămâne
din lemnul nostru de copaci,
decât scândura uscată
a unui sicriu sentimental,
peste care se aruncă,
bulgării unei amintiri,
ce în căderea lor surdă,
prevestesc uitarea.

46. Nota de plată a Lui Dumnezeu

A putrezit până şi lacrima,
pe obrazul ridat de gheața fierbinte,
a sângelui din noi,
alungat de la petrecerea Absolutului,
pentru totdeauna,
fără să ştim că până şi Dumnezeu şi-a lăsat nota de plată,
neplătită,
la petrecerea absurdului acestei vieți.

Nimeni nu L-a dat pe Dumnezeu afară,
din crâşma jegoasă a Destinului lumii,
luându-L de gât ca pe ultimul bețiv,
ce pleacă fără să plătească vreodată,
iubiri pierdute, suferințe,
dureri, amăgiri, minciuni,
crime şi câte alte rele,
în această Iluzie a Vieții.

Dacă Dumnezeu nu ar fi prevăzut ce va face Diavolul,
creat de El,
mai este Atotputernic?

Dacă Diavolul S-A creat singur,
înseamnă că a luat-o înaintea Lui Dumnezeu ,
cu atotputernicia.

Mai există biserica iubirii?
Care este ea?

47. Soare unic

Cât de unic,
poate fi pentru iubirea din valurile sufletului,
Soarele întâlnirii noastre,
chiar dacă pentru Univers,
nu este nici cât un simplu fir de nisip,
al fericirii,
dintre toate celelalte fire,
răsfirate pe toate plajele dorului, acestui tărâm.

Ți-aş dărui un snop de stele,
din primăvara unui surâs,
neştiind că toamna ne-a furat,
pe noi înşine de noi,
dăruindu-ne,
lumină de plumb,
căzută în adâncurile ființelor noastre,
unde stoluri grele de cuvinte,
se mai abat câteodată spre depărtările,
revederii.

48. Deziluzie

E rece în zăpada privirii,
iar cuvintele îngheață
până şi gerul buzelor,
care le nasc,
la ceas de uitare,
şi ninge cu deziluzie,
peste marea promisiune
a verii unei foste mari iubiri,
acum încremenită în chipul statuar
al morții de dinaintea întâlnirii noastre.

Ceasurile sorții,
fulguie peste liniştea abisală
cu lebedele negre ale viselor noastre,
ce pluteau undeva-cândva grațioase,
pe lacul de sudoare al frunților,
pline de patima unui sărut,
în ardoarea primei iubiri.

49. Acum

Cândva m-ai întrebat dacă,
în Paradis sunt nori?
Numai Dumnezeu ştie.
Dar stele căzătoare?
Pentru cine să cadă?
Gândeam atunci ,
Oare noi suntem acolo?
Credeam că da!

Acum,
când privesc
cerul ființei mele,
cum se pierde
în depărtările morții de sine,
uitând de orice orizont
al paşilor tăi,
care călcau
până şi Timpul în picioare,
dezvelind,
eternitatea unei mari iubiri.

Şi acum,
ceasul ros de unghiile Timpului,
care a uitat cu desăvârşire de noi,
colorate țipător de tumultul anilor,
ce şi-au scurs nepăsarea,
peste părul albit al amintirilor noastre,
î-mi bate ora exactă a ochilor tăi,
în fiecare clipă..

50. Mărăcini

Jar de patimă,
mă arzi ca o torță de dor,
peste absurdul ,
unei lumi ce nu te-ar fi meritat,
iubire.

Rădăcini amare,
ce naşti doar frunze ruginite din toamna,
sângelui nostru,
care a uitat pentru totdeauna,
să mai clocotească,
pe rugul ochilor care nu s-ar fi regăsit niciodată,
de pierduți ce erau,
unii în alții.

Mărăcini de lacrimi,
măturate de prima ninsoare,
a unei despărțiri,
la capăt de pământ,
când credeam că întreaga țărână din noi,
se surpă în adâncurile ființelor,
pierzându-şi astfel,
până şi sensul existenței.

51. Cuvinte şi sfinți

Toți spinii,
din coroana Cristului răstignit,
au devenit cuvintele dorului nostru,
prelins în şuvoaie de sânge,
 peste fața marii noastre iubiri.

Biserici de amintiri preamăresc zilnic,
beția sfinților din cuvintele,
 ce ştiau să iubească,
frumusețea acestei lumi,
a zâmbetului tău.

Rouă de amintire,
căzută pe crucile clipelor,
unor zile,
unde Lumina Divină
a privirii tale,
 ne ținea de mână,
umblând pe pământ,
fiind adevăratul Dumnezeu,
al inimilor noastre.

52. Nesăbuință........

Sunt o casă fără ziduri,
grădină răpusă de rădăcinile amare,
ale mersului tău,
peste întreaga mea viață.

Cine ar mai înțelege,
lipsa acoperişului de dor,
care ne speria
cu loviturile ploilor lui,
de tine, de mine,
foi rupte la toaleta trecerii,
unde ne trăgeam apa vieții,
dintre anii de legământ ai sărmanilor cai liberi,
ce-şi păşteau viața inimilor noastre,
atât de şterse de Destin?

Mai poți fi tu,
prostituata acestui Soare,
care te-a iubit cu Lumina Divină a Lui,
de Dumnezeu involuntar,
născându-ți nesăbuința dorului de mine,
să mă mai priveşti în ochi?

53. Destin!

Lasă-mi părul sufletului iubirii mele,
să-şi zburde nebunia Destinului,
în lacrimile cuvintelor tale,
de toamnă tremurândă la ceas de frig,
al necuvintelor mele,
bătătorite cu neant,
fiindcă nu-ți pot înțelege,
eternitatea unui Timp,
ce s-a vrut dintotdeauna Clipă!

Val de pagină scoasă din viața mării,
ruptă şi călcată în picioare de ochii tulburi,
ai sorții unui orologiu,
răpit la nunta miresei de iluzii,
pe altarul vieților noastre,
efemere morți din noi înşine,
spre a deveni eterni întotdeauna,
în cimitirul sărutului,
unde nu vom mai fi niciodată,
Destin!

54. Inimă de piatră amară

Te vreau lanțul de rădăcini,
al sufletului meu,
răpus de țărâna care şi-a uitat apa vieții,
din sărutul tău,
lacrimi de orizont,
îşi pasc abătute clipele morții,
din noi înşine,
atât de bolnavi de Destin.......

Inimă de piatră amară,
roasă de valurile cuvintelor,
sângelui din noi,
ştiu că nu mai poți fi cărămida,
sufletelor noastre.

Alerg mai mort decât tine,
spre felinarele sentimentelor,
înecate în oceanul propriilor vieți,
şi lăsate să-şi ardă mântuirea,
în biserica fără ziduri a dorului.

55. Între Dumnezeu şi moarte

Care ar fi sensul vieții
fără Dumnezeul iubirii din noi?

Între Dumnezeu şi moarte,
există doar legătura
propriului nostru Destin,
stea de mare amară,
a cuvintelor pline de vis,
a valurilor din sângele apusurilor,
înfiripate pe țărmurile privirilor,
primăverilor ce par a-şi fi uitat
pentru totdeauna toamnele,
cimitirelor de clipe,
care ne-au părăsit,
până şi dorul,
legându-ne pentru eternitate cu eşarfa morții,
de noi înşine,
viața ce merge hotărâtă spre moartea,
a tot ce puteam fi odată,
noi,
legământ al cerului cu visul,
mister al plenititudinii întregului Univers,
care pe vremea aceea nu credea
în stelele căzătoare,
din cavourile amintirilor
 pierdute,pentru totdeauna.

56. Morminte vii

Ce-a căutat Iadul într-o lume
destinată Raiului
de un Dumnezeu al iubirii,
ce pare prea plictisit de noi,
până şi pe murii reci şi plini de igrazie,
a bisericilor clipelor noastre,
binecuvântate cu rugile celor născuți
fără voia lor,
să admire orizontul Păcatului Originar.........?

Rădăcini tulburi de morminte vii,
îşi țin cu evlavie trupurile hrănite cu greu,
de Timpul deşertăciunilor,
unde libertatea devine foame,
iar frumusețea patimă şi lăcomie,
gratii care ne strivesc sufletele,
nelăsând să treacă nici măcar razele Soarelui,
fără să fie şi ele cenzurate,
de bolile grele ale societăților,
uitate până şi de Dumnezeu.

57. Vremuri absurde

Izvoare de patimi,
răscolesc vulcanii sufletelor,
catedralele ruinate a sentimentelor,
îşi aşteaptă Dumnezeul hotărât să le repare,
crucile putrezite de Desfrâu,
înger decăzut din iubire,
căzut în tenebrele uitării,
Dumnezeului din noi.

Erup visele facerii lumii,
pline de puroiul societăţii,
lacrimi de foc,
ard aşa zisul adevăr de carton,
al moralei unui Timp,
mai bolnav decât Vremea,
ce nu-şi poate înţelege propriile vremuri,
absurde şi pline de venin,
care ne calcă neîncetat vieţile.

58. Naştere

Drum prăfuit cu sfântul praf
al stelelor din noi,
mai crezi în paşii aripilor sentimentelor,
care îți binecuvântează Destinul,
hotărât să nu te mai sfârşeşti niciodată?

Clipe frânte ce şi-au rătăcit zborul,
mor ofilite sub clar de lună plină,
ce a născut spre a muri ,
undeva,- cândva,,
o nouă ființă de lumină,
la cezariana dorului de moarte.

59. Ruleta morții

Îngeri de lacrimă,
de ce nu spălați fața acestei lumi,
odată pentru totdeauna,
cu toate ridurile schimonosite ale vieții?

Frunza ruginită a iubirii,
cade la picioarele
stâncilor acestui Destin,
valuri de nisip ale istoriei,
merg spre aceeaşi moarte,
care nu ştie să piardă vreodată,
cum de altfel a făcut-o Dumnezeu,
la ruleta facerii acestei lumi,
după chipul şi asemănarea Lui!

60. Desculț

Stoluri risipite pe spinarea zărilor,
plină de durere,
coaste de asfințit,
stau gârbovite,
fără a se mai îndrepta vreodată,
în fața nopții din sufletele noastre.

Desculț de iubire,
alerg pe câmpul florilor sălbatice,
ale ochilor tăi,
şi mă înțep de spinii unei lacrimi,
ce mi-a străpuns,
pielea ultimei clipe,
pe care o mai recunoşteam,
a fi a noastră.

61. Oglinzi

Oglinzi de lumină,
sparte în mine,
cioburi din tine,
imagini frânte de Destin.

Drumuri de umbre,
inimi de vise,
raze de dor,
scăldate de oceanul ochilor tăi.

Oglinzi paralele,
eternitate ascunsă,
lacrimi de regăsire,
în Iluzia Vieții.

Cine eşti tu,
cine sunt eu,
fețe de maluri,
ale râurilor ce curg,
spre moarte...

Depărtări din noi,
şi-au regăsit veşnicia plaurului,
plecat din țărâna străbunilor noştri,
care şi-a întâlnit malul,
inimilor privirilor unei iubiri.

62. Țărâna uitării

Ce şoapte şi-ar mai putea muri Destinul?

Care dor s-ar mai sinucide
pentru zăpada amurgului din noi?

Să fie semnul de întrebare,
inima morții simțirilor acestui cer de clipe,
răvăşit de frunzele moarte ale norilor,
din venele clipelor prea pline,
de eternitate?

Am să te caut acolo, unde,
groparii circului promisiunilor,
 din oraşul trist al dorului,
au trecut podul unor sentimente,
ce şi-au ascuns,
 pentru totdeauna,
crucile de avere,
ale Destinului lor,
dezgropat de frunțile,
unei amintiri,
prea rănite de paşii secolului,
unei mari iubiri,
care acum se hrăneşte numai,
cu țărâna uitării,
 din cimitirele,
de speranțe ale patriei rănilor din noi!

63. Granit

Să fiu eu granitul,
scos din mina morții,
de noi înşine?

Lovit cu bestialitate,
de ciocanul surd al voinței,
unui Dumnezeu al iubirii dintre noi,
discreditat până şi de moarte?

Căi întregi de vise,
sunt pavate cu pietrele sufletului meu,
pe care mi-e teamă să-mi calc neputința,
dorului de tine.

Mai eşti acolo Înger de Cuvânt,
al sfințeniei din asfaltul tălpilor,
ce ne-au călcat întâlnirea speranțelor,
cu fierbințeala unei noi vieți de clipe?

64. Orfani ai viselor!

Lasă-mi norii ființei mele,
să se odihnească la căpătâiul,
naturii acestei vieți,
care nu-şi poate uita moartea,
niciodată.....

Spune-mi unde orizontul morții,
n-ar mai putea fi atins,
de strada speranțelor noastre,
risipite la capăt de dor,
în ghena de gunoi a fericirii,
ultimelor rămăşițe de Destin,
debusolat şi bolnav,
de noi înşine!

Lasă-mi soarta să-mi decidă,
Universul injuriilor despre Vremea orfană,
a noilor clipe,
răcite de întreaga viață a amintirilor.

Singurătate de borduri sparte,
roți de sentimente,
care lovesc din nou,
trotuarele crăpate de plictisul banilor,
care curg doar între malurile,
celor avuți de uitarea de ei!

În moarte cu toții suntem egali,
orfani ai viselor!

65. Apusuri sălbatice

Teamă de spini,
cristi însângeraţi,
străjuiesc porţile aprinse,
ale focului din stelele
naşterilor noastre.

Erori de neant,
zâmbesc triste şi debusolate,
fiindcă nu pot fi înţelese,
de bogăţiile deşertăciunilor,
venelor apusurilor sălbatice,
atacate de panica nopţilor,
întâlnirilor noastre cu amintirea,
lumii din inima deşertului de cuvinte,
dor arid de-o seamă cu eternitatea,
care-mi viscoleşte absurdul ,
zărilor de praf stelar.

66. Plouă arid

Ploi aride de suflet,
cad într-o demențială încordare,
sufletul transpirat de emoțiile,
începutului de lume a Lui Dumnezeu,
care încă mai speră,
să-şi lustruiască Cuvântul ruginit,
din care ne-a făcut,
blasfemiat şi scuipat,
de toate păcatele acestei lumi,
atât de originare şi originale.

Nori plumbuiți
cu privirile sălbatice,
ale fiarelor din menajeria
societății de consum,
a neantului înfiorat,
mă îndrept spre vrăşmaşul pod,
să mă treacă odată şi pe mine,
apele vieții,
din care m-am născut,
fără să înțeleg de ce?

67. Istorie

Oricât de fin ne-am scrie viața
cu creta din care ne hrănim zilele,
tot zgâriem fără să vrem,
tabla neagră a sorții,
devenind şanțuri de trecut,
prin care se scurge
sudoarea norilor obosiți,
ai clipelor ce ne-au fost date,
spre a ne educa la masa desfrâului,
unei societăți pătimaşe de profit,
care şi-a scrijelit
într-atât propria-i tablă de şah a Destinului,
încât au luat foc piesele ,
începând cu nebunul aflat la conducere,
până la ultimul pion din scoarță de lut topit,
de mâinile celor mulți,
în cele din urmă,
la roata olarului cu nume de Istorie.

68. Biserici de lemn

Roți de cer,
învârt Timpul,
în caruselul solar,
al viitorului aspirațiilor,
paşilor de melc
care-şi calcă în picioare,
cochilia Destinului,
nu numai atunci când ninge,
cu suflete,
peste pădurea mântuirii,
tăiată de bisericile,
care i-au cerşit lemnul,
pentru crucile de țărână,
din noi,
ferecate cu miros de tămâie,
vase de aramă ale sufletelor triste,
umplute până la refuz cu apa suferinței,
lăutari din carne de greiere,
cântă la ospățul regesc al Timpului,
neînțeles din noi.

69. Dar respins

Zbor de celofan ars,
Iad disperat,
cu miros de suflete disperate,
cu care Dumnezeu
 îşi împachetează neputincios,
darul făcut acestei lumi,
prin creaţie,
legat cu panglică din Păcat Originar,
respins cu desăvârşire de istoria,
marilor şi adevăratelor iubiri.

Respins,
nu de icoane şterse cu surâsul suferinţei,
la colţurile Destinului ,
şi nici de anafura pocăinţei sângelui,
care a şi uitat de când nu mai clocotea,
fluviile eternităţii din el,
ci de ochii tăi,
adevăr care nu-şi putea accepta noaptea,
când Lumina Divină nu-i mai locuieşte.

70. Sigiliu

Scoici desfrânate,
îşi şuieră Timpul,
pe țărmul nefiresc al valurilor,
dintre inimile noastre.

Cetăți de vise fumegă,
incendiu devastator,
al focurilor din noi,
la copitele cailor închişi,
de orizontul prea greu de purtat,
pe umerii diafani
ai constelației unei iubiri,
ce şi.a pecetluit,
până şi sigiliul morții,
cu uitare.

71. Drumuri rătăcite

Vorbe de cer,
paşi de pământ,
priviri de orizont,
vise de nori,
ploi sentimentale.

Te-am ascultat,
țărm din mine,
regăsindu-ți mantia multicoloră,
de valuri ale respirației,
iubirii din noi.

Nervură de frunză a sufletului,
prin care curge lumina însângerată,
a Destinului,
cu drumuri rătăcite de misterul,
dorului de tine.

72. Fărâmă de țărână

Dacă
toate cuvintele
ar fi colorate,
tu ai fi,
diadema de stele
a trupului acestui Univers,
pe gheața sufletului căruia,
ne patinăm viața,
alunecând-o,
spre spărtura din Destin,
unde cimitirele din noi,
se ceartă pentru puține
foste gânduri,
sentimente,
sau orizonturi frânte.

Pentru o fărâmă de țărână,
ne-am trăit dorul existenței,
de parcă am fi un Univers.

73. Urmele pustiului

Să fi regretat Soarele vreodată
că a răsărit,
în lumina sentimentelor tale,
pline de viață şi Destin?

Ai crezut în urmele pustiului,
inimii mele,
răscolită de furtuna,
cuvintelor duse de zările,
uitate până şi de moarte?

Trestie frântă de aripile căzute,
ale ridurilor cărunte,
care au nins cu dor,
peste visele noastre.

Stoluri de primăveri,
şi-au uitat toamnele
iubirilor între pereții Destinului nostru,
ruinați de dor.

74. Sentimente amanetate

Somn de lumină,
 acoperit cu ţărâna trupului,
veşnicie pierdută în ceață,
când păsările
 cu aripi frânte ale existenței,
şi-au amintit,
numele naşterii noastre,
spre a deveni,
sufletul deşertăciunii.

Urme de nisip,
 scurs din clepsidra spartă a voinței,
lovit de vânturile patimilor,
 spre a fi dus în largurile,
unde nimic nu mai are sens,
iubire,
 cu sentimente amanetate,
 la crâşma din colțul uitării,
unde s-a surpat,
până şi gara trădării,
 Păcatului Originar.

75. Cerul viselor

La margine de frunte,
norii gândurilor,
şi-au întețit furtuna
dorului de tine.

Roți de plumb,
sfâşie clipele,
pentru măcelăria Timpului,
care şi- a mânjuit vitrina suferinței,
cu sângele amintirilor noastre.

Aş vrea să pot înnopta
în cerul viselor,
unde privirea ta
mai luminează Destinul,
căilor sângelui cuvintelor
din inima mea,
ce-şi bat neîntrerupt
neliniştea ceasului morții.

76. Destinul unei stele căzătoare

Rouă de abis,
adâncuri ce depăşesc
înălțimile munților din noi,
stau să ne înghită.

Colți de nori,
plumb greu al uitării,
rostesc vorbe de vânt,
la întâlnirea nopții sângelui,
cu valurile speranțelor,
în zorii,
ce-au părăsit demult
lumea privirilor noastre,
pierdu-ți fiind ,
în Destinul,
unei stele căzătoare,
prelinsă şi stinsă.
pe bolta inimii,
dorului.......

77. Viața valului

Pot să înțeleg oceanul de vise
care ți-a pierdut orizontul privirii,
ştiind că s-a născut
din stropii lacrimilor tale.?

Aripi roase ale Timpului,
plutesc peste eternitatea
 urmelor unei iubiri,
numărându-le fiecare fir de nisip,
împrăştiat,
din clepsidra spartă
 a unei îmbrățişări,
pentru a fi călcat de paşii
ce aparțineau Speranței
pe țărmul vântului,
 ce-a erodat pentru totdeauna,
adevărul din viața valului
unei promisiuni de a fi împreună,
redevenit nesfârşire pierdută
dintr-un întreg al uitării.

78. Vinul amintirii

Ploile reci ale Cuvântului,
au început să fulgere cu toamne,
atât de ruginite,
încât până şi Timpul le-a dat uitării.

Fericirea şi-a tras storurile,
la vitrina cu nimicuri ale sufletului,
lăsând aburii groşi de iluzii,
să o învăluie cu deşertăciunea străzii,
pe care mi s-au rătăcit gândurile.

Vinul amintirii a început să fiarbă,
pierzându-şi dulceața mustului de altădată,
unde ne regăseam din priviri sufletele,
unul altuia,
înțelegând că mai există şi primăveri.

79. Moartea care ne moare

Care ar fi sensul lumii,
dacă nu ar exista moartea,
dar dacă moartea ar muri la rândul ei?

Copaci amari de viață,
îşi ard cenuşa dorului,
în pântecele mamei tuturor deşertăciunilor,
Iluziei Vieții.

Păduri întregi de minuni ale lumii,
au devenit scrumul uitării,
din porpria noastră moarte,
singura care ne trezeşte la adevărata viață,
murind.

Tehnoredactare computerizată:
George Ş. Savu

Tipărit:
Editura & Tipografie
PACO S.R.L.

 *021 211 40 74*